

— Nu te țin mult, spune el aruncând o privire pe coridor, spre fratele său, care se îndepărtează împreună cu prietenii, vorbind despre vânătoare și despre un câine nou, adus de cineva de la Hainault. Dacă ești fericită trăind cu sora ta, jefuită de moștenirea ce ți se cuvine și cu mama întemnițată, nu mai scot o vorbă.

— Nu sunt fericită! răspund iute.

— Dacă îi socotești temnicerii tăi, te-aș putea salva din mâinile lor.

— Îi socotesc temnicerii și dușmanii mei și-i urăsc pe amândoi!

— Îți urăști sora?

— Pe ea o urăsc mai mult chiar decât pe el.

Richard încuviințează din cap, de parcă vorbele mele n-ar fi uluitoare, ci întru totul îndreptățite.

— Ai voie să ieși din odăile tale?

— În cele mai multe zile mă plimb după-amiaza prin grădina particulară.

— Singură?

— De vreme ce nu am prieteni...

— Vino la umbrarul de tisă după-amiază, după masa de prânz. Te voi aștepta.

Se răsucește pe călcăie fără să mai adauge nimic și dă fuga după suita fratelui său. Eu pornesc iute spre odăile surorii mele.

După-amiază, sora mea și toate doamnele ei se pregătesc pentru o piesă-mască, urmând să-și încerce costumele în odăile garderobei. Eu n-am nici un rol de învățat și nu mă așteaptă nici un costum bogat împodobit. Cuprinse de încântare în fața rochiilor, uită cu totul de mine, iar eu nu scap prilejul și mă strecor afară din odaie, cobor o scară șerpuită ce duce direct în grădină, apoi pornesc către umbrarul de tisă.

Îi zăresc silueta mărunță și zveltă, așezată pe o bancă de piatră, cu ogarul alături. Câinele înalță capul și ciulește urechile la auzul pașilor mei pe pietriș. Văzându-mă, Richard se ridică în picioare.

— Știe cineva că ești aici?

Simt cum începe să-mi bubuie inima la auzul întrebării lui, o întrebare de uneltitor.

— Nu.

El zâmbește.

— Cât poți să stai?

— Un ceas, poate.

Mă trage sub umbrar, unde e frig și întuneric, dar ramurile groase, verzi ne ascund de orice priviri. Ca să ne vadă, cineva ar trebui să vină până la intrarea cercului de copaci și să se uite înăuntru. Suntem ascunși, ca închiși într-o odăiță verde. Îmi strâng mantia pe lângă trup, mă așez pe banca de piatră și ridic privirea spre el, așteptând. El râde văzându-mi însuflețirea.

— Înainte să fac ceva trebuie să știu ce vrei.

— De ce ai face ceva pentru mine?

El ridică din umeri.

— Tatăl tău a fost un om bun, mi-a fost un tutore bun câtă vreme i-am fost pupil. Îmi amintesc de tine cu duioșie din anii copilăriei. Am fost fericit în casa voastră.

— Și pentru asta m-ai salva?

— Cred că ar trebui să fii liberă să alegi singură.

Mă uit la el cu îndoială. Pesemne că mă ia de proastă. Nu se gândea la libertatea mea când mi-a călăuzit calul spre Worcester și m-a dat în grija lui George și Isabel.

— Atunci de ce nu m-ai lăsat să merg la mama când ai venit după Margareta de Anjou?

— Nu știam că vei fi ținută prizonieră. Credeam că te duc la familia ta, într-un loc unde să fii ocrotită.

— E din pricina banilor. Câtă vreme mă ține pe lângă ea, Isabel poate să ceară întreaga moștenire de la mama.

— Și, câtă vreme sora ta nu se împotrivește, mama ta poate fi ținută prizonieră pe veci. George capătă toate pământurile tatălui tău, iar dacă Isabel

le dobândește pe cele ale mamei voastre, marea moștenire se reîntregește, dar îi revine numai uneia dintre fetele Warwick; lui Isabel. Iar averea ei se află în grija lui George.

— Nu mi-e îngăduit nici măcar să-i vorbesc regelui. Cum pot să-mi înfățișez cauza?

— Aș putea să-ți fiu apărător, spune Richard încet. Dacă vrei să te slujesc, aș putea să-i vorbesc în numele tău.

— De ce-ai face așa ceva?

Îmi zâmbeste și în ochii lui negri deslușesc o minunată îmbiere.

— De ce crezi? mă întreabă el încet.

„De ce crezi?“ Întrebarea mă urmărește ca un cântec de dragoste pe când ies în grabă din grădina friguroasă și urc în odăile lui Isabel. Mi-au înghețat mâinile și nasul mi s-a înroșit de frig, dar nimeni nu mă bagă în seamă când îmi scot mantia și mă așez lângă foc, prefăcându-mă că le ascult vorbind despre rochiile pentru piesa-mască, deși în minte îmi răsună doar întrebarea lui: „De ce crezi?“.

E vremea să se îmbrace pentru cină. Trebuie s-o ajut pe Isabel în timp ce slujnicele îi strâng șireturile rochiei. Trebuie să-i întind mica sticuliță cu parfum, să-i deschid caseta cu bijuterii. De data asta o slujesc fără ranchiună; nici nu bag de seamă că-mi cere un șirag de perle, apoi se răzgândește, apoi le vrea din nou. Scot pur și simplu lucrurile din casetă, le pun la loc, le scot din nou. Nu-mi pasă dacă poartă perle furate de soțul ei de la altele. Mie, Isabel nu-mi va mai fura nimic, nicio-dată, căci am pe cineva de partea mea.

Acum am un aliat și e fratele unui rege, așa cum e și George. Face parte din Casa de York și tatăl meu l-a iubit și i-a dat învățături ca unui fiu. Și se nimerește să fie moștenitor al tronului după

George, însă mai iubit decât el, mai statornic și mai credincios. Dacă ar trebui să alegi unul dintre băieții York, l-ai alege pe George pentru frumusețe, pe Edward pentru farmec, însă pentru loialitate, pe Richard.

„De ce crezi?” Mi-a zâmbit obraznic când mi-a pus întrebarea și ochii îi străluceau; aproape că mi-a făcut cu ochiul, de parcă am fi împărtășit o glumă numai de noi știută, de parcă ar fi fost o taină încântătoare. Credeam că mă dovedesc isteată și prevăzătoare întrebându-l de ce m-ar ajuta, dar el s-a uitat la mine ca și cum aș fi știut răspunsul. În întrebare și în licărirea zâmbetului său era ceva care m-a împins să chicotesc în sinea mea, care mă împinge chiar și acum, când sora mea se așază în fața oglinzii de argint lucrate de mână și-mi face semn să-i leg perlele la gât, să roșesc.

— Ce-i cu tine? mă întreabă ea cu răceală, întâlnindu-mi privirea în apa argintie a oglinzii.

Mă potolesc pe dată.

— Nimic.

Isabel se ridică de la masa de toaletă și se îndreaptă spre ușă. Doamnele se adună în jurul ei și ușa se deschide, iar în prag îi zăresc pe George și curtenii lui, care așteaptă s-o însoțească. E semnul că a sosit timpul să merg în odaia mea. Toată lumea e încredințată că sunt atât de adânc cufundată în jalea doliului, încât nu-mi priește deloc tovărășia femeilor și bărbaților. Numai George, Isabel și cu mine știm că ei au născocit această rânduială: nu-mi îngăduie să văd pe nimeni, nici să vorbesc cu cineva, mă țin ca pe un șoim închis în colivie, un șoim care ar trebui să zboare liber. Numai George, Isabel și cu mine știm lucrul ăsta... dar îl știe și Richard. L-a ghicit fiindcă îmi cunoaște firea, cum o cunoaște și pe-a lui Isabel. I-a fost ca un fiu tatălui meu, înțelege Casa Warwick. Și-i pasă îndeajuns ca să se gândească la mine, să se întrebe cum îmi merge în casa lui Isabel, să vadă adevărul dincolo de fațada ocrotirii: că sunt prizoniera lor.

Îi fac o reverență lui George, ținându-mi ochii plecați, ca să nu vadă că zâmbesc. În minte îmi răsună iarăși întrebarea pusă lui Richard: „De ce-ai face una ca asta?” și răspunsul lui: „De ce crezi?”.

Se aude o bătaie la ușa odăii personale. Deschid cu mâna mea, așteptându-mă să văd un valet venit cu cina, dar în sala de primire se află doar Richard, splendid îmbrăcat într-o jiletcă de catifea roșie și pantaloni la fel, cu mantia garnisită cu blană de samur aruncată neglijent pe umeri, ca și cum n-ar avea nici o valoare.

— Tu? șoptesc cu răsuflarea tăiată.

— M-am gândit să vin să te văd cât ceilalți iau cina, spune el intrând cu pași mari în odaia personală și așezându-se pe jilțul lui Isabel, sub baldachinul nobiliar, lângă foc.

— Slujitorii vor veni dintr-o clipă într-alta cu cina mea, îl previn.

El flutură nepăsător din mână.

— Te-ai gândit la ce-am vorbit?

În fiecare clipă a după-amiezii.

— Da.

— Ai vrea să-ți fiu apărător în această chestiune?

Îmi zâmbește iarăși de parcă mi-ar propune cel mai savuros joc, de parcă a mă pofti să uneltim împotriva tutorelui meu și a surorii mele e totuna cu a mă invita la dans.

— Ce-am avea de făcut?

Încerc să fiu serioasă, dar îi zâmbesc la rândul meu.

— O, ar trebui să ne întâlnim des, sunt sigur, șoptește el.

— Da?

— Cel puțin o dată pe zi. Pentru o uneltire ca la carte ar trebui să te văd o dată pe zi, poate de două ori. Nu știu dacă n-ar trebui să te văd tot timpul!

— Și ce-am face?

Richard trage un taburet lângă jilt cu vârful cizmei și-mi face semni să mă așez lângă el. Mă supun: mă îmblânzește așa cum ar mângâia un șoim. Se apleacă spre mine ca pentru a-mi șopti și-i simt răsuflarea caldă pe pielea goală a gâtului.

— Am sta de vorbă, lady Anne, ce altceva?

Dacă aș întoarce capul un pic, doar un pic, buzele lui mi-ar atinge obrazul. Stau nemișcată și mă silesesc să nu mă întorc deloc spre el.

— De ce? Tu ce-ai vrea să faci? mă întreabă.

Îmi spun că mi-ar plăcea să joc acest joc savuros cât e ziua de lungă. Mi-ar plăcea ca privirea lui să fie atintită asupra mea toată ziua, mi-ar plăcea să știu că a trecut în sfârșit de la purtarea de simplu prieten din copilărie la a-mi face curte.

— Dar cum mi-aș recăpăta prin asta averea?

— A, da, averea! Pentru o clipă am uitat cu totul de avere. Ei bine, mai întâi trebuie să stau de vorbă cu tine, ca să mă încredințez că știu întocmai ce vrei. (Se apropie iarăși.) Aș vrea să fac întocmai ce vrei tu. Trebuie să-mi poruncești. Voi fi cavalerul tău, cavalerul și slujitorul tău – nu asta își doresc toate fetele? Ca într-un basm?

Buzele îi sunt lipite de părul meu, îi simt căldura trupului.

— Fetele sunt foarte prostute uneori, spun încercând să mă port ca o femeie în toată firea.

— Nu e o prostie să-ți dorești un bărbat devotat slujirii tale, se împotrivește el. Dacă aș găsi o doamnă care să-mi primească ajutorul, care să-mi dăruiască bunăvoința ei, o doamnă pe placul meu, m-aș dedica ocrotirii și fericirii ei.

Se depărtează puțin ca să-mi cerceteze chipul. Nu pot să nu mă uit în ochii lui negri. Simt cum mi se împurpurează obraji, dar nu-mi pot desprinde privirea.

— Apoi voi vorbi cu fratele meu în numele tău, urmează el. Nu se poate să fii ținută prizonieră